

EVA DEDINSKÁ

S TEBOU MA BAVIA VIANOCE

MÁME RADI BESTSELLERY

Eva Dedinská

S tebou
ma bavia Vianoce

Copyright © Eva Dedinská 2025
Obálka © Marián Horňák
Fotografia na obálke © Adobe Stock

ISBN: 978-80-8282-043-3

*Venujem manželovi Petkovi, s ktorým sú každé Vianoce
(a nielen Vianoce) čarovné. Tiež dcére Natálke a synovi Riškovi,
pretože iba s nimi Vianoce tak krásne voňajú, tak anjelsky znejú
a tak nádherne vedia hrať pri srdci. Lúbim vás.*

Prvá část

1.

5 dní do Vianoc

Zatiaľ čo vonku silný vietor ohýbal konáre stromov na všetky svetové strany, v MHD-čke bolo nepríjemne horúco. Inokedy by to Nine neprekážalo... Inokedy by si uchmatla miesto na sedadle, rozopla si bundu a ponorená do svojich myšlienok by pretrpela nevyhnutnú dvadsaťminútovú cestu.

Pointa bola v časovom určení. INOKEDY. Nie pár dní pred Vianocami. To akoby sa celý svet zbláznil! Autobus bol plný. Telo sa tlačilo na telo, vzduch bol vydýchaný, najnezniesiteľnejšia však bola tá škatuľa, ktorej ostré hrany sa Nine zarezávali do stehna. Už párkrát zazrela na staršiu paniu, ktorá bola doslova ovešaná nákupnými taškami, no bezvýsledne. Ninin vianočný duch sa nestretol s vianočným duchom kohosi starej mamy. Blažený výraz na tej zvráskavenej tvári ohlasoval, že neexistovalo nič, čo by prevýšilo spokojnosť z vydarených nákupov.

A starká nebola jediná. Stačilo sa pozrieť na skupinku pasažierov. Akoby niekto ráno vystrelil zo signálnej pištole a odštartoval nákupné šialenstvo. Polovica mesta sa rozbehla do obchodných centier, pretože Vianoce už kloпали na dvere. Prečo si však na spiatočnú cestu vybrali linku 13, ktorou chodieval domov?!

Nina cítila, ako jej dolu chrbtom steká pot. Vlnená čiapka ju ťažila na hlave, ťažko sa jej dýchalo. Hoci ju rozptyľovali hluční spolucestujúci, uvedomovala si stupňujúcu bolesť v pravej nohe. Potrebovala by zmeniť postoj a preniesť váhu na ľavú. V tej tlačenicí sa však nevedela pohnúť. Neostávalo jej iné, iba to vydržať.

Zrazu sa ozval George Michael, ktorý sa chcel s ostatnými podeliť o svoje trápenie a zlomené srdce. Nina prevrátila očami. Túto vianočnú odrhovačku hralo každé rádio niekoľkokrát počas dňa. A predsa sa na-

šli takí, ktorí si ju nastavili ako zvonenie. Vzdychla, zavrela oči a snažila sa nepočúvať cudzí rozhovor.

„Ahoj, moja. Nie, nerušíš. Som v autobuse, ale pokojne hovor. Už viete, či sa vám s Lacom podarí v piatok prísť? Príde aj Ľubica s Erikom. Skúste si to nejako zariadiť. Na Vianoce by mala byť rodina spolu. Aspoň na sviatky, keď už cez rok nechodíte...“

Nina podvedome pokrútila hlavou. Vianoce – sviatky lásky a pokoja... a nezmyselných požiadaviek, nárokov a výčítiek. Súcitila s volajúcou, ktorú pravdepodobne čakajú náročné dni. O to viac sa ona tešila na svoj bytík, svoje súkromné útočisko pred všetkým tým šialenstvom v zelenej, červenej a zlatej.

Na ďalšej zástavke vystúpilo niekoľko cestujúcich. Nina to využila a presunula sa k zadným dverám. O niekoľko minút bude aj ona konečne v cieli. Už sa videla v sprche. Potrebovala zo seba zmyť pot a vyložiť si nohy. Aspoň na chvíľu. Neskôr sa pustí do prekladu, ktorý jej Tamara včera poslala e-mailom. Tak nebude musieť myslieť na sviatky, ktoré sa nezhodujúce blížila.

Nebola takáto anti-Xmas vždy. Kedysi Vianoce milovala. Patrila medzi tých fanatikov, ktorí už od októbra fičali na vianočných pesničkách. Už v novembri mala nakúpené všetky darčeky a víkend pred Mikulášom zdobila stromček. Blízki si z nej uťahovali. Podozrievali ju z toho, že keby mohla, zariadila by, aby Vianoce trvali 12 mesiacov, 52 týždňov a 365 dní.

Vianoce vnímala ako príležitosť pre ľudí napraviť krivdy, ktorých sa počas roka dopustili. Ako výzvu, aby odložili nabok vlastnú hrdosť a pokúsili sa urovnať vzťahy, ktoré naštrbili starosti každodenného života. Nina videla, ako sa aj ten najväčší mrzút dokázal usmiať, aj ten najzarytejší samotár prehodil slovo-dve so susedom a workoholik zavalený pracovnými povinnosťami si našiel čas na svoju rodinu. Pretože rodina je základ a takto to cítila aj ona. Jej manžel, rodičia, sestra s manželom a dvojčatá. Sviatky trávili vždy spolu a nebolo tej sily, ktorá

by ich na Vianoce rozdelila.

V tejto naivite žila niekoľko rokov. Bola šťastná a mylne sa domnievala, že toto šťastie bude trvať naveky. A potom jedného dňa...

„Panebože! Zase?“ zavrčala, keď moderátor v rádiu ohlásil vianočnú divu Mariah Carey. Keď sa jej pohľad stretol s prekvapeným pohľadom približne osemročného dievčatka, nepocítila ani len štipku hanby. Zrejme ešte stále verilo, že darčeky nosí Ježiško. Všetko ono jedného krásneho dňa precitne, keď jej ten Ježiško všetko vezme.

S touto myšlienkou vystúpila z autobusu. Usilovala sa potlačiť smutné spomienky, ktoré ju aj po štyroch rokoch stále rovnako zraňovali. Musí zostať pragmatická. Všetky tie hlúposti okolo Vianoc rada prenechá ostatným.

Len čo za sebou zatvorila dvere bytu, v kabelke sa jej rozdrnčal telefón. Žiadny George Michael, Kája Gott či Dominika Mirgová. To Metalica jej ohlásila prichádzajúci hovor. Veľmi dobre vedela, kto volá. A tiež veľmi dobre vedela, že nemá silu s volajúcim hovoriť.

Prevliekla si popruh kabelky cez hlavu a pustila ju na podlahu. Stiahla si čiapku z hlavy a uvoľnila tmavé kučery, ktoré sa jej spotené lepili na čelo. Vyslobodila sa z ťažkej zimnej bundy, ktorá sa zosunula na podlahu vedľa kabelky. Polomŕtva padla do malého kresielka, ktoré stálo vedľa skrinky na topánky. Ťažko odľukovala, akoby sa s ťažkým nákupom trepala pešo z centra. Vyzula si čižmy a namierila si to rovno do kúpeľne.

Volajúci to skúšal znova, no aj tentokrát to odignorovala.

Vyzliekla sa donaha a všetko oblečenie hodila rovno do koša na špinavú bielizeň. Potom sa posadila do invalidného vozíka, ktorý bol odstavený na zvyčajnom mieste. Opatrne si zložila nožnú protézu a postavila ju k stene. Z kýpťa, ktorý končil kúsok pod kolenom, si stiahla liner, ochranný návlek, ktorý oddeľuje pokožku od tvrdého kýptového lôžka protézy. Naučenými pohybmi si premasírovala ubolené miesta a potom sa presunula na stoličku v sprche. Cítila, ako z nej voda zmyva

napätie, uvoľňuje svaly, aj nálada sa jej trochu zlepšila. Umyla si vlasy žihľavovým šampónom, vydrhla si telo a potom si dezinfekčným mydlom jemne umyla miesto po rane. Zabalila sa do mäkkej osušky a posadila sa späť do invalidného vozíka, aby si kýpeť starostlivo zabandážovala, tak ako ju to naučili v nemocnici. Presunula sa do spálne a obliekla si pohodlné domáce oblečenie. Ešte raz si uterákom vysušila vlasy a rozčesala si ich kefou. Keby tak neurobila hneď po sprche, neskôr by tie nepoddajné kučery nedala do poriadku.

V kuchyni si pripravila ľahký olovrant a naliala si pohár vína. Naukladala si to na podnos, ktorý si položila na kolená. Zapla televízor a pustila si ďalší diel kriminálneho seriálu NCIS. Mala v pláne stráviť celý večer pri počítači, no teraz si dopraje krátky odpočinok s Abby a McGeem, ktorí sa opäť doťahujú v laboratóriu najznámejšej forenzej špecialistky.

Mobil zazvonil tretíkrát. Nine neostávalo nič iné, ako hovor prijať.

„Ahoj, mami,“ ohlásila sa, márne maskujúc podráždenie v hlase.

„Ninuška, ahoj, dám ťa na odposluch. Sme tu všetci...”

„To nemu...” nestihla protestovať.

„Dvojčatá, pozdravte krstnú mamu!” zvolala babka, ktorej sa predsa neodporuje.

„Ahoj, krstná!” ozvalo sa dvojhlasne. Nine tie detské hlásky prenikli až do srdca a pootvorili komnatu, v ktorej uchovávala svoju túžbu po vlastnom dieťati. Rýchlo ju opäť zapečatila. Ak by sa nechala pozvať dnu a dovolila si snívať, nevinné snívania by sa rýchlo zmenilo na sebaľútosť, z ktorej by sa dlho spamätávala.

„Už si zbalená?” uchmatla si opäť slovo Ninina mama. „Mala by si prísť už pozajtra. Deti majú v škôlke...”

„Mami! Mami, počúvaj! Vieš, že ja...” Nina nemala šancu prerušiť tok slov na druhom konci linky.

„Mohli by sme ísť spolu. Aj dedko sľúbil, že odíde z práce skôr. Viktor, povedz niečo! Povedz jej, aby prišla!” Keďže sa dcéra neozývala,

Milena preniesla zodpovednosť na svojho manžela.

Nina zatvorila oči a masírovala si koreň nosa. Podobných telefonátov ju čaká niekoľko, kým jej matka pochopí, že tohtoročné vianočné sviatky budú musieť opäť osláviť bez nej.

„Ahoj, dievčatko,“ prijal Viktor hodenú rukavicu, aj keď iným spôsobom, ako si predstavovala jeho žena. Na rozdiel od nej na svoju dcéru nenaliehal. Chápal, že si chce tou bolesťou prejsť sama. Ona sama najlepšie vie, v akom úseku svojej cesty k uzdraveniu sa práve nachádza, koľko kilometrov, stúpaní a klesaní ju ešte čaká, kým dôjde na miesto, kde sa dokáže s Patrikom naozaj rozlúčiť a nechá ho ísť. Viktor bol iba tichý pozorovateľ, strážil svoju dcéru pri tom putovaní, no nezasahoval. Prečo by ju mal nútiť prísť na Vianoce domov, keď to tak necíti? Načo by to bolo dobré? Nina potrebuje čas a on jej ho dá toľko, koľko bude potrebovať. Škoda, že to jeho manželka vidí inak.

„Ahoj, ocko,“ vrátila mu Nina pozdrav a od dojatia jej preskočil hlas. Najviac sa jej cnelo za ním, za tým rozumným, láskavým a rozvážnym mužom, ktorý pre ňu vždy predstavoval istotu. Vedel, kedy čo povedať a kedy byť radšej ticho, vedel sa nahnevať, keď si to situácia vyžadovala, aj buchnúť po stole, keď to už inak nešlo. Predovšetkým však bol milujúcim a starostlivým otcom, ktorý kládol šťastie svojej rodiny na prvé miesto.

„Ako sa ti darí v práci?“ zaujímal sa úprimne.

„V práci! V práci! Furt len samá práca!“ lamentovala Milena. „Ninka, sviatky sú na to, aby si si od práce oddýchla! Pracuješ príliš tvrdo. Mala by si prísť na sviatky domov a odpočinúť si,“ nevzdávala to. Ešte stále tu bola šanca, aj keď maličká... malilinká, že sa jej dcéra dá prehovoriť a bude na Vianoce s rodinou.

„Mama, nezačínaj s tým znova! Povedala som ti stokrát, že...“ Hoci ju na jazyku pálili ostré slová, prehltla ich. Predsa len ju počúvajú aj štvorročné dvojčatá a určite nemá v úmysle pokaziť im Vianoce. Preto povedala prvé klamstvo, ktoré jej zišlo na um:

„Spomínala som ti, že máme veľa práce. Budeme robiť aj medzi sviatkami. Tento rok sa mi nepodarí prísť.“

Jej hru však Milena hrať nechcela: „Tento rok, minulý rok. Ninka, Patrik by nechcel...“

„Neťahaj do toho Patrika!“ oborila sa na ňu. *Prečo to vždy robí? Prečo vždy vytiahne Patrika ako najvyššie eso a prirodzene očakáva, že to zaberie?*

„Milena, nechaj ju tak,“ ozval sa Viktor, aby stihol uhasiť malý tlejúci plamienok, ktorý by sa mohol zmeniť na skazonosný požiar.

„Ja len, ja... myslela som to v dobrom,“ hájila svoje pohnútky jeho manželka.

„Mami, musím končiť. Nieкто zvoní pri dverách...“ Ďalšia milosrdná lož. Nina potrebovala rozhovor ukončiť, no prišlo jej mamy ľúto. Iba sa snažila vtiahnuť ju späť do života. Žiaľ, nedokázala pochopiť, že pre ňu sa život skončil vo chvíli, keď zomrel Patrik.

Milena bola dobrosrdečná a rodinne založená manželka, matka a babka, ktorá mala vždy upečený čerstvý koláč pre prípad, že by sa niekto zastavil na kus reči. Bola už na dôchodku, no príležitostne pomáhala Viktorovi s účtovníctvom. Aj Viktor by si už zaslúžil odpočinok na dôchodku, no ako sám hovoril: „Aby som z tej nudy ochorel? Ďakujem, neprosím!“ A tak stále najviac času trávil v obchode s bielou technikou a elektronikou, popritom opravoval práčky, sporáky a umývačky riadu. Práce bolo stále dosť. Kedysi mu účtovníctvo robila Nina, až kým sa s Patrikom, vtedy ešte snúbencom, neodťahovala do veľkého mesta.

Keď Milena nesedela nad účtovnými knihami, varila a piekla, dozerala na vnúčatá a starala sa o svojich najbližších. Pre každého mala pripravené milé slovo a otvorenú náruč. Až na to, že nie každý chcel spočinúť na jej bujnom poprsí. Milena všetko, čo robila, robila naplno. Milovala naplno, preto mala potrebu mať pri sebe svojich blízkych: Viktora, svoje dve dcéry a ich manželov, ktorých od prvého dňa považovala za svoje deti.

Nina milovala svoju matku. Len občas to s ňou bolo, no... zložité! Najmä v období sviatkov. A mohli to byť Vianoce, Veľká noc alebo narodeniny či meniny niektorého člena rodiny, vždy ste buď naskočili na jej vlak, alebo ste si poriadne odreli chrbát. A keďže práve Vianoce boli jej obľúbené sviatky, nevedela sa zmieriť s tým, že niekto bude pri vianočnom stole chýbať, že dve stoličky ostanú prázdne: jedna preto, lebo jeden člen rodiny nemohol prísť, druhá preto, lebo niekto prísť nechcel.

„Dobre, Ninka, dávaj na seba pozor a skús to prehodnotiť. Radi by sme ťa opäť mali doma.“ Milena to jednoducho musela povedať, inak by sa tými nevypovedanými slovami udusila.

„Ninka? Haló? Asi už išla otvoriť dvere,“ povedala s hraným úsmevom, pretože sa na ňu upierali dva páry rovnakých orieškovohnedých očí.

2.

4 dni do Vianoc

Pred administratívnou budovou sa týčil vysoký vianočný stromček, ktorý sa javil ako nedozdobený. Alebo to už včera nestihli dokončiť, alebo neodhadli jeho výšku a teraz im chýbajú ozdoby. Nine to bolo v podstate jedno, len ju prekvapilo, že tu stojí. Keď včera odchádzala z práce, určite ju nevyprevádzalo žiadne zelené čudo s niekoľkými červenými guľami, ktoré sa strácali na kostrbatých konároch.

Vošla do budovy firmy Saak koberce a zamierila rovno k výtahu. Chcela využiť chvíľu, keď za prijímacím pultom nikto nesedel.

Lucia bola síce skvelá baba, až nato, že musela vedieť všetko o všetkých a získané informácie srdečne posúvala ďalej. Ako hovorievala: „Kolegovia by sa mali navzájom poznať, veď pracujeme v malej rodinnej firme.“

Nemalo by to však byť tak, že kolegovia spolu komunikujú, rozprávajú sa spolu a zdieľajú iba tie informácie, o ktoré sa naozaj chcú podeliť? Iba čo Lucia zbytočne mútila vodu!

A ani v hodnotení firmy nebola celkom presná. Môže sa azda výrobná firma, ktorá má niekoľko predajní po celom Slovensku, plus ďalšie u českých susedov, prevádzkuje internetový obchod a minulý rok expandovala do Maďarska, radiť medzi malé firmy? Spoločnosť pred niekoľkými desiatkami rokov založil Eduard Saak s bratom Viliamom. Podarilo sa im rozlúsknuť požiadavky trhu a priniesli svojim zákazníkom nové tvary, vzory a farby kobercov. Nebáli sa nových technologických postupov, investovali do nových strojov a tieto odvážne kroky ich posunuli medzi silných hráčov v oblasti bytových doplnkov. Rodinná firma? Určite áno! Malá? Rozhodne nie!

Nina sa vyviezla na tretie poschodie, kde sa nachádzala kancelária, o ktorú sa delila s ďalšou účtovníčkou. Spolu s Petrou mali zodpoved-

nosť za všetky účtovné operácie súvisiace s tuzemskými obchodnými transakciami.

Kývla ďalším dvom kolegyniam, ktoré sa rozprávali pri kávovare.

Kancelária bola prázdna, no rozložené faktúry na Petrinom stole ohlasovali, že mama štyroch detí je už v práci. Zrejme len niekam odbehla.

Táto miestnosť bola pravdepodobne jediná v budove, ktorú minuli preteky v počte vianočných dekorácií. Petra síce mala na stole akýsi čudný papierový stromček, ktorý pre ňu zrejme vyrobili deti, no ďalším a zároveň posledným zvestovateľom Vianoc bola jej šálka na kávu s gýčovou kresbou Santa Clausa. Nine to takto vyhovovalo. Nemala rada, keď ju niečo rozptyľovalo pri práci. Stačilo, že musela trpieť rádio, ktoré Petra počúvala. Dobré si však uvedomovala, že to s ňou jej kolegyňa vôbec nemá jednoduché, preto ticho znášala vianočné piesne, ktoré sa rinuli z rádia. Keď to už bolo neúnosné, vložila si do uší slúchadlá, aby prehlušila roľnícky prítomné v každej piesni vlastným playlistom. Petra vedela o Nininej minulosti, o nešťastí, ktoré ju postretlo, preto na ňu netlačila a akceptovala jej chladný postoj k Vianociam. Čo dodať? Jednoducho im to spolu klapalo.

„Čo to, preboha, máš?“ zvolala Nina, keď sa Petra vrátila do kancelárie. Na hrud' si tisla dva hrubé zakladače plné akýchsi dokumentov.

„České faktúry. Zavolala si ma Vysocká. Vraj Kulišková urobila nejakú chybu v účtovníctve a nevie ju nájsť. Mám jej s tým pomôcť,“ vysvetľovala. Nijako sa jej nedarilo potlačiť zúfalstvo, ktoré sa jej zmocňovalo.

„Vari nevie, že máš od zajtra dovolenku?“ čudovala sa Nina.

„Čoby nie?! Však mi aj nariadila, aby som to stihla dnes, inak budem musieť prísť. Rachetľa stará!“ vyletelo Petre z úst.

„To nemôže! Nemôže ti predsa dať kontrolovať Čechy. Je to ich neschopnosť, tak nech si to riešia! Prečo tým nepoverila Silviu?“ neskrývala Nina svoje rozhorčenie.

„Silvia neprišla do práce. Chrípka, či čo,“ Petra odovzdala ďalej, čo jej bolo povedané. Zhrnula porozkladané faktúry na jednu kopu. Od-
sunula šálku s nedopitou kávou, na ktorú ju prešla chuť. Razantne otvo-
rila prvý zakladač. Teraz bola každá minúta vzácna.

„Mala si jej povedať, že to odmietaš robiť,“ trvala na svojom Nina. Myslela to dobre, hoci to momentálne Petre na nálade nepridalo.

„Čo by som si tým pomohla? Vieš, aká je. Nepotrebujem pred sviat-
kami problémy.“ Petra sa držala statočne, hoci mala plač na krajíčku.

Nina sa oprela dozadu a zadívala sa na priateľku. Petra bola schopná účtovníčka a s touto výzvou by si za iných okolností hravo poradila. Vysocká, hlavná účtovníčka, jej však uštedrila poriadnu podpásovku. Zrazu vedela, čo musí urobiť.

Postavila sa a obišla stôl.

„Daj mi slovenské faktúry,“ prekvapila usilovnú včielku, ktorá už prepínala kalkulačku v hlave z eur na české koruny. „Máš ešte ďalšie?“ spýtala sa, keď už v rukách držala kôpku, ktorá mala prísť na rad ne-
skôr.

„To nemusíš. Ja to zvládnem. Prinajhoršom prídem aj zajtra. Svet sa
preto nezrúti.“ Obdivuhodný postoj, ale celkom zbytočný.

Nina však trvala na svojom.

„Tak či tak by som si poobede od teba prevzala veci, ktoré by si ne-
stihla dorobiť. Vezmem si to teda radšej hneď a ty sa môžeš venovať iba
Česku. Ja mám času dosť.“

Ninu až stislo pri srdci, keď sa na ňu Petra zahľadela tými svojimi
vďačnými očami.

„Určite?“ overovala si.

„Áno. Neboj, všetko stihneme včas,“ ubezpečovala ju.

Keď sa Petra nadýchla, že niečo povie, predbehla ju:

„Ani na to nepomysli! Tú dovolenku máš nahlásenú už viac ako me-
siac. Zajtra ťa tu nechcem vidieť!“

„Určite ti to neprekáža?“ spýtala sa jej kamoška už asi milióntykrát.

„Nezačínaj s tým znova. Dobre vieš, že nie. Mne to takto vyhovuje. Radšej budem tu, ako...“ preskočil jej hlas. Kde, dočerta, sa vzali tie slzy v jej očiach?!

„Ďakujem,“ povedala Petra a prikryla jej dlaňou ruku, ktorou sa opierala o stôl.

Nina sa iba usmiala, dúfajúc, že jej momentálny emočný kolaps nie je až tak vidieť.

Petra jej teda presunula nedokončené úlohy. Zo zápästia si stiahla gumičku, ktorú tam nosila pre prípad potreby, a skrotila svoje husté vlasy do jednoduchého chvosta. Mimovoľne si upravila hustú ofinu, ktorá ešte viac zvýrazňovala jej buclatú tvár. Nasadila si okuliare s rámom v mačacom štýle a ponorila sa do práce. Nina ju nasledovala, no až po tom, čo si pripravila silnú zalievanú kávu. Keď čakala, kým voda v kanvici zovrie, sledovala priateľku, ako odhodlane listuje v papieroch. Vysocká dobre vedela, prečo tú úlohu zverila Petre. Ak niekto dokáže identifikovať tú nešťastnú účtovnú chybu, tak jedine ona.

Domov sa Nina doslova doplazila. Je jednoduché hrať sa na hrdinku, keď neviete, čo vás čaká. Tým, že sa Petra svojej zvyčajnej práce dnes ani nedotkla, musela robiť za dve. A takýto nápor ju čaká do konca týždňa.

Bola unavená... teda skôr napoly mŕtva, no na srdci ju hrial blažený pocit z toho, že tú Vysockej úlohu Petra dokončila včas. Keby ste ju videli, ako tancovala okolo stola, ktorý sa snažila upratať predtým, ako odišla na sviatky, aj vy by ste prepadli čaru toho okamihu. Jej radosť bola nákazlivá. Môže vianocovať tak, ako si to naplánovala, a robiť všetky tie chutné, voňavé a kreatívne aktivity, ktoré robieva s deťmi každý rok pred Vianocami. Aj teraz vyskočil Nine úsmev na tvár, keď si spomenula na spievajúcu kolegyniu, ktorá si nič nerobila z toho, že vôbec netrafila melódiu, nehovoriac o tónoch, ktoré jej skákali ako impulzy srdca na grafe EKG.

V práci sa zdržala dlhšie ako zvyčajne, preto hneď zamierila k chladničke. Vybrala z nej cestovinový šalát, ktorý jej ostal z nedele a hltavo sa doň pustila. Dnes si pôjde skoro ľahnúť. Cítila, že melie z posledného.

Keď jej preto ktosi zazvonil pri dverách, rýchlo stíšila zvuk na televízore, dúfajúc, že sa dotyčný dá oklamať a odíde. Nemala náladu na návštevy. A keď sa to tak vezme, veľa ľudí k nej ani nechodilo. Jedine Tamara. Tá mala však na dnes večer program. Potom ešte Tomáš, Patrikov brat, ktorý by mal byť v Maďarsku. Alebo? Nina si matne spomínala, že sa zo služobnej cesty mal vrátiť v utorok. A dnes je...? Utorok! Do hlavy sa jej vkradol tichý hlások, ktorý sa ju snažil presvedčiť, aby svojmu švagrovi otvorila.

Ani sa však nepohla. Hre s názvom „Kto z koho?“ dala ešte jednu šancu. Ak to je naozaj Tomáš a ona ho vpustí dnu, tak skoro sa do postele nedostane.

Je to Tomáš. Poznala to podľa toho, ako sa oprel o zvonček a nepoľavoval. Na dôvažok jej ešte prezvonil na mobil.

Musela bleskovo rozhodnúť, tak teda prijala hovor.

„Ahoj. Počkaj chvíľu, ktosi mi zvoní pri dverách. Vydrž na linke,“ použila drobnú lešť, len aby neprišiel na to, že sa pred ním chcela zatajiť.

Kým vykročila, obnovila zvuk na televízore a tým zničila posledný dôkaz svojho „priestupku“.

Keď otvorila dvere, zahrála prekvapenú.

„Hahaha! Naozaj smiešne,“ pokrútila hlavou a vyčítavo naňho zazrela.

Stále držal mobil pri uchu. Na tvári mu sedel spokojný úsmev, usmieval sa úsmevom víťaza, pričom ukazoval svoje žiarivo biele zuby.

Nina zrazu pocítila, ako jej akási ľadová ruka zovrela srdce. V tom úsmeve videla milovaného muža. Aj Patrikovi sa objavila jamka pod pravým kútikom vždy, keď sa usmieval. Toto jediné mali spoločné. Ten úsmev a roztomilá jamka dosvedčovali, že medzi nimi bol istý príbu-

zenský vzťah. Inak by ste sotva uhádli, že ich jedna matka mala. Patrik a Tomáš boli nevlastní bratia. Keď Tomášov otec zomrel, jeho mama si rýchlo našla novú známosť, opäť sa vydala a 15. apríla uzrel svetlo sveta malý Patrik. Medzi chlapcami bol rozdiel štyri roky, no silné puto, ktoré sa medzi nimi vytvorilo od prvého dňa, ten vekový rozdiel zotrelo. Panovala medzi nimi nefalšovaná bratská láska. A hoci Nina najprv chodila so starším z bratov, Tomáš nikdy nevytkol bratovi, že si ju získal pre seba.

Keď Patrik zomrel, azda nikto netrpel viac ako Nina, no aj Tomáš prechádzal ťažkým obdobím. Snažil sa niešť to statočne, no aj jemu neraz zvlhli oči, najmä počas prvých mesiacov. Nina v ňom našla oporu. Navštevoval ju v nemocnici, keď sa zotavovala po niekoľkých operáciách. Robil jej spoločnosť v rehabilitačnom centre, kde sa učila používať nožnú protézu a nanovo chodiť. Pomohol jej s výmenou bytov v paneláku – aj vďaka nemu bývala teraz v jednoizbovom byte na prízemí a nemusela si viac robiť starosti, že zase vypadne elektrina a výťah sa stane nepoužiteľným.

Predtým s Patrikom bývali v trojizbovom byte a pripravovali hniezdočko pre malého drobca, ktorý mal byť naplnením ich lásky. Zrazu bol ten byt pre Ninu veľký a nepraktický. A najmä – neodkázala v ňom ďalej žiť. Všetko jej pripomínalo milovaného muža, o ktorého prišla. Rýchlo musela nájsť riešenie, pretože hrozilo, že sa bude musieť vrátiť k rodičom. Keď jej preto v hlave skrsli myšlienky, že by si mohla s niekým byt vymeniť, hneď sa jej chytila. Svoj nápad prezradila Tamar aj Tomášovi, ktorí tú informáciu poslali do sveta. A svet sa postaral. Akoby jej chcel vynahradiť, že ju nechal kráčať životom samu.

Byt na prízemí si pôvodne kúpil mladý pár. Mladí mienili s deťmi pár rokov počkať, ich plán však nevyšiel. Ninina ponuka výmeny trojizbového bytu za menší s doplatením rozdielu im prišla vhod. Práve sa totiž dozvedeli, že čakajú dvojčatá. Z peňazí, ktoré Nina získala touto výmenou, financovala úpravu nového bytu na bezbariérový.

Nina nechala Tomáša stáť v otvorených dverách. Vošiel do bytu, vyzul sa, vyzliekol si bundu a nasledoval priateľku do izby.

„Prečo si mi neotvárala?“ neodpustil si otázku.

„Bola som na wecku,“ povedala prvé, čo jej napadlo. Naoko pokojne si sadla na sedačku, zdvihla zo stola misku so šalátom a pokračovala v jedení. Zrazu sa v jej zornom poli objavila vianočná ruža. Tomáš ju položil doprostred stola a čakal na jej reakciu.

„Čo to má byť?!“

Jeho očakávania sa splnili. Nina vybuchla ako papiňák, len čo kvet zbadala.

„Vianočná ruža,“ povedal, čo bolo na pohľad jasné.

„Prečo si ju doniesol?!“ prebodla ho zlostným pohľadom.

„Len tak, pre radosť,“ mykol plecom. Touto odpoveďou jej sfúkol ďalšie slová z pier, preto sa rozhodla nevenovať viac celej záležitosti pozornosť.

„Dáš si niečo na pitie?“ spýtala sa zo slušnosti. Niežeby ho nerada videla. No skutočne už od únavy ledva videla na oči... až na ten kvet na stole, ten videla zreteľne!

„Máš nealko pivo? Som tu autom. Ale ak by si mala chuť na niečo silnejšie a necháš ma u seba prespať, možno si dám povedať.“

„V chladničke je pomarančový džús,“ skočila mu do reči, no nemienila ho obslúžiť.

Rozosmial sa a šiel si pripraviť nápoj.

„Ako bolo na služobke?“ zaujímala sa, keď sa posadil do kresla oproti sedačke. Sledovala ho, ako si urobil pohodlie. Oprel sa dozadu, členok pravej nohy si preložil cez ľavé koleno, o pravé koleno si oprel pohár z džúsom.

„Dlho, ale úspešne. Vyzerá to tak, že sme získali niekoľko ďalších významných odberateľov,“ pochválil sa úspechom, pod ktorý sa pripíše aj jeho meno. „Pravdepodobne nás čaká po Vianociach ešte jedna cesta. Edo sa pohráva s myšlienkou, že si v Maďarsku zriadime vlastný sklad.“

Keď hovoril, z nohavíc si oberal imaginárne smietky.

Mal oblečené čierne rifle a tmavozelený pulóver, v ktorom vynikli jeho široké ramená. Tomáš bol pekný chlap. Vysoký, mužný, nemal na tele ani gram tuku. Mal tridsaťtri rokov a stále nebol zadaný. Pár vzťahov už mal za sebou, no každý ukončil skôr, ako mohol prerásť do niečoho vážnejšieho. Nina tušila, že na tom jeho staromládenectve má svoj podiel. Stále mal pre ňu slabosť. Keď Patrik žil, darilo sa mu to celkom dobre skrývať a svoje city držal na uzde. No v poslednom čase sa správal inak. Často ju navštevoval, pozýval ju na večeru, nosil jej drobné dary a vždy bol poruke, keď potrebovala pomôcť. V jeho prítomnosti sa cítila dobre a bezpečne, ale to bolo všetko. Nedokázala mu dať to, v čo dúfal. Jej srdce patrilo inému a tak to bude navždy. Patrik bol láska jej života a ani hnusná zákerná smrť na tom nič nezmenila. Stále nosila obrúčku, aj štyri roky po nehode.

„Nad čím rozmýšľaš?“ vytrhol ju z bolestivých úvah. Zložil nohu na podlahu, lakťami sa oprel o kolená a uprene sa na ňu zadíval. „Posmutnela si,“ povedal. Veľmi dobre vedel, čo jej prebehlo myslou. Takto sa tvárila vždy, keď myslela na Patrika. Na tvári sa jej usadil takmer hmatateľný smútok. Niekedy iba na pár sekúnd, inokedy ostávala v apatii aj niekoľko dní. Tak rád by jej pomohol, ibaže mal podozrenie, že o jeho pomoc nestojí.

Nina neodpovedala hneď. Odvrátila tvár a zahľadela sa na béžové závesy. Predstierala, že skúma vzor. No Tomáš vedel, že pozerá skrz látku, hľadá kamsi do diaľky, kde tuší milovaného muža.

Využil ten okamih a skúmal jej tvár. Hladkal ju pohľadom, no najradšej by sa jej dotkol, poláskal tú dokonalú krásu a prstom zmazal jazvu, ktorá sa jej tiahla od pravého ucha dolu sánkou až k brade. Vedel, že druhú menšiu má na čele. Tú však šikovane maskovala ofinou sčesanou do strany.

Nina sa líčila veľmi málo. Aj teraz mala na tvári iba mejkap, ktorý mal zmierniť vzhľad jazvy, a maskaru na mihalniciach. Hoci nevidel jej

oči, vedel, že ich zakalil tieň smútku a modrá získala nádych zamračenej oblohy.

„Nina?“ oslovil ju opatrne.

Trhlo ňou. Pozrela sa naňho a chvíľu vyzerala zmätene, akoby zabudla, že je s ňou v miestnosti.

Zažmurkala, aby odohnala spomienky.

„Prepáč. Prepáč,“ zopakovala. Mávla rukou a podvedome sa dotkla jazyky na tvári. Potom si rýchlo upravila ofinu, aby nebolo vidieť viac, ako bolo nevyhnutné. „Som len unavená. Náročný deň,“ zahmlievala a prihodila unavený úsmev. „Bude lepšie, keď pôjdeš. Chcem si ísť ľahnúť. Čakajú ma náročné časy.“

Doslova ho vyhadzovala. Jemne, s citom, no dala mu jasne najavo, že dnes o jeho spoločnosť nestojí.

„Zajtra ti zavolám,“ ubezpečil ju. Vstal Samú som opravila na samu.

Porovnaj: Babičku nemôžeme nechať samu. V lese som videl samú krásu.

z kresla.

Prikývla na znak súhlasu, vzápätí však dodala:

„Zajtra to bude masaker. Budem trčať v kancli do večera. Ak ti nezdvihnem...“

„Tak to skúsím neskôr,“ dokončil za ňu. Určite sa tak ľahko nevzdá!

„Zamkni za mnou,“ vyzval ju. Rád by jej povedal, aby ostala sedieť, no jej bezpečnosť bola prednejšia. Ťažko sa mu od nej odchádzalo, keď ju tu nechával takúto osamotenú. Jeho obavy umocňovala skutočnosť, že Ninin byt sa nachádzal na prízemí, rovno pri hlavnom vchode.

Rozlúčil sa s ňou a priateľsky ju pobožkal na líce. Aj teraz ho prepadol pocit, že si od neho drží odstup. Zarmútilo ho to. Vyšiel na chodbu a počkal, kým zatvorila dvere. Až keď počul štuknutie v zámke, keď otočila kľúčom, vykročil do nočnej tmy, ktorú rozrážalo svetlo z pouličných lúčok.